

Voor de jeugd

Bijbelvertelling: De Heere roept Abraham

Het is alweer een hele tijd geleden dat de Heere de grote watervloed op de aarde deed komen. Wat zijn er toe ontzettend veel goddeloze vaders en moeders en kinderen verdronken. Alleen Noach met zijn gezin was overgebleven.

De familie van Noach was ook al ongehoorzaam. Ze gingen een heel hoge toren bouwen. Jullie weten nog wel wat er toen gebeurd is. De Heere maakte alles in de war.

Hebben de mensen nu goed onthouden wat de Heere allemaal gedaan had? Welnee, alle mensen zijn boze zondaren. Niemand wil luisteren naar de Heere. Ze vergeten gewoon wat de Heers allemaal gedaan heeft.

Heel lang geleden beloofde de Heere aan Adam en Eva dat de Heere Jezus geboren zou worden. De Heers beloofde toen ook dat er kinderen geboren zouden worden die naar de Heere zullen luisteren, Maar o, het lijkt er nu helemaal niet meer op. De mensen luisteren niet naar de Heere. Toch zal de Heere alles doen wat Hij belooft. Wat de Heere zegt, doet Hij ook altijd. Luister maar: Héél ver hier vandaan en héél lang geleden lag in het zuiden van Babylonië een

flinke stad, Die stad heette Ur. Ze lag in de buurt van de rivier de Eufraat. Zullen we eens in die stad gaan kijken?

We lopen een eind langs de rivier tot we bij de poort komen. Daar gaan we naar binnen. Overal lopen mannen en vrouwen. De kinderen spelen en krioelen door elkaar. Hé, daar klinkt muziek. Er komt een optocht aan.

Allemaal mooi aangeklede mannen en vrouwen lopen voorop. Wie zijn dat? Dat zijn priesters en priesteressen. Van de Heere? Nee hoor. Je weet wel dat echte priesters en priesteressen alleen maar naar de Heere mogen luisteren, En weet je wat deze mensen gaan doen? Die gaan naar de tempels om voor de maan te buigen, De mensen die in Ur wonen denken dat de MAAN God is. Daarom bouwen ze mooie tempels en beelden voor de maan.

De mensen denken niet aan de grote Schepper van alle dingen.

Ze vinden de maan en de zon veel mooier. Die geven licht en warmte. Zullen we nog eens verder de stad ingaan? Daar in een van de straten zien we een groepje mannen en vrouwen.

Ze zijn hard aan het werk. Het lijkt wel of ze gaan verhuizen. Alles wordt ingepakt en opgeladen. Hoe heten die mensen? De oudste man heet Terach. Hij is de vader van die twee andere mannen. Die mannen heten Abram en Nahor. Dan zien we daar nog een man aan het werk. Weet je hoe die heet? Lot. Lot heeft geen vader meer. Die is kort geleden gestorven. Zijn vader was een broer van Abram en Nahor. Zijn naam was Haran.

Lot moet opa zeggen tegen Terach en Abram en Nahor zijn ooms van hem. Moeten deze mannen met hun vrouwen niet naar het feest? Ja, eigenlijk wel. Maar ze hebben nu geen tijd. Deze mannen waren ook afgodendienaars net als alle andere mensen in Ur. Waar moeten deze mensen dan toch wel naar toe? Nu, dat kan vader Terach wel vertellen.

Hij zegt? "Mijn zoon Abram zegt dat hij uit deze stad weg moet gaan. God heeft het tegen hem gezegd. Waar hij precies naar toe moet, weet hi j zelf niet. In ieder geval moeten we in de richting van het land Kanaän. De oude vader heeft maar besloten voorlopig met zijn zoon mee te gaan. Ook Nahor en Lot zullen mee op reis gaan. Zo wordt alles in orde gemaakt voor de grote reis. De vrouwen zijn ook druk met alles klaar te maken.

Kijk, die ene vrouw met dat mooie gezicht en die lieve ogen is de vrouw van Abram. Ze heet Sarai. Kinderen hebben Sarai en Abram niet. Dat vinden ze allebei heel verdrietig, Maar op het ogenblik hebben ze het druk met alles in te pakken. Daar moeten ze hun gedachten ook bij hebben. Sarai weet dat de Heere tegen haar man gezegd heeft dat ze moeten vertrekken. Buiten de poort wachten de knechten met de schapen en andere dieren op de komst van hun meesters. Hun vrouwen en kinderen gaan ook mee. De jongens vinden het geweldig spannend om er met de tent op uit te gaan.

Eindelijk, daar zien we de karavaan vertrekken. Wat een mooi gezicht, al die duizenden beesten die door de knechten en jongens worden geleid. Ze zullen wel niet zo heel snel vooruit zijn gegaan. Dat kan niet met al die kleine kindertjes en lammetjes. Na een heel lange reis komen ze in Haran. Wat hebben ze dan al een vreselijk eind, gereden en gelopen: wel 1000 kilometer. Abram voelt dat ze een poosje in Haran mogen blijven wonen. De Heere vindt het goed.

In Haran wordt Abrams vader erg ziek. Hij sterft in het verre Haran. Zijn zonen begraven hem. Als alles voorbij is komt de Heere weer tot Abram en zegt? "Ga gij uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken en wees een zegen. En Ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt. En in u zullen alle geslachten des aardrijks

gezegend worden". Wat een groot wonder is hier gebeurd. De Heere belooft alles aan Abram. De Heere zal voor Abram zorgen. De Heere zal overal met Abram meetrekken. De Heere zal ook aan Abram kinderen geven. De Heere weet wel dat Sarai, Abrams vrouw, wel eens stilletjes zit te huilen. O wat zou ze graag zo'n klein babytje willen hebben. Abram is ook wel eens verdrietig dat er nog geen klein jongetje in de tent zit te spelen. Maar, de Heere zal hun een kind geven en, dat Is het allergrootste: éénmaal zal uit Abrams familie de Heere Jezus geboren worden. Wat is Abram blij. De Heere, de echte Heere, heeft hem geroepen. Abram gelooft niet meer in de afgoden. Hij gelooft in de Enige Ware God.

Abram vertelt alles aan Sarai. Die moet het natuurlijk ook weten. Maar hij vertelt het ook aan de knechten. 's Avonds zitten ze allemaal onder een groep grote bomen te luisteren naar wat hun meester vertelt.

Ze denken bij zichzelf: zou de God van onze meester Abram ons ook willen hebben?

Niet lang hierna staat weer een karavaan klaar om te vertrekken.

Nog verder zullen ze reizen. De Heere zal hen de weg wijzen. Abrams broer Nahor en zijn familie blijven in Haran achter. Die vinden dat ze al ver genoeg zijn. Alleen Lot, de neef van Abram, wil graag met zijn oom mee. Lot denkt: de God van mijn oom Abram, Die is alleen God.

Daar gaan ze dan weer. De knechten met de schapen en koeien. O wat zijn het er veel. De jongens rennen om de schapen heen.

O wat hebben ze een plezier. Abram en Sarai rijden dicht bij elkaar voor aan de stoet. Ze praten samen over de Heere. Die hen wilde roepen en de weg wijzen. De Heere, Die ook beloofde dat ze een kindje zullen krijgen.

Tenslotte zijn ze midden in het land Kanaän in de buurt van het oude

stadje Sichem. Ze slaan hun tenten op bij een groot bos van eikenbomen.

Daar komt de Heers wéér bij Abram en zegt: "Dit is het land dat Ik aan uw kinderen zal geven. Hier zullen ze mogen wonen".

Als Abram dit hoort is hij heel blij. Hij roept al de knechten met hun kinderen bij zich. Abram zegt: "We gaan eerst kerk houden". Dan bouwt hij de Heers een altaar en brengt een offer. De rook kringelt omhoog. Abram knielt met de knechten en de kinderen voor de Heere God. Die hem heeft geroepen. Zij zullen vast gezongen hebben: U alleen, U loven wij.

De Heere heeft Abram geroepen.

De Heere heeft Abram alles beloofd.

En Abram heeft de Heere geloofd en is op weg gegaan, ondanks dat hij niet wist waar hij terecht zou komen.

WAT DE HEERE BELOOFT, DAT DOET HIJ OOK.

DCO

-oOo-